

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 31

22 czerwca 2022

Kapłani wiary i wiedzy słowiańskiej

Głównymi kapłanami w wierze słowiańskiej byli żercy, zwani także ofiarnikami, słowo żertwa w starosłowiańskim znaczy ofiara. U Słowin zachodnich nazywani byli też księżmi od znajomości pisma i ksiąg czyli ksiązek. Zajmowali się składaniem ofiar i wyznaczaniem terminów świąt, oraz uczestniczyli w życiu religijnym wspólnoty. Zнали wiedzę z różnych dziedzin, z wiedzą magiczną włącznie. Stanowili elitę we wczesnosłowiańskim społeczeństwie i odgrywali dużą rolę polityczną, niejednokrotnie współrządzając wraz z księciem. Nosili długie szaty i nie obcinali włosów.

Obok żerców występowali także wołchwowie, pełniący funkcje religijne ofiarników wśród ludu. Można ich przyrównać do zgromadzeń klasztornych lub zakonnych. Celebrowali nabożeństwa i uroczystości religijne wspomagając żerców. Byli strażnikami tradycji ustnej. Wołchwowie pełnili też rolę wróżbitów i magów, stanowili odpowiednik szamana znanego z innych starodawnych kultur. Cieszyli się wśród ludu wielkim poważaniem, chociaż nie mieli takiego wpływu na władzę jak żercy. W okresie chrystianizacji w zależności od regionu, tak żercy jak i wołchwowie stanowili główne ognisko oporu przeciwko nowej religii.

W celebracji życia religijnego obok mężczyzn uczestniczyły również kobiety, które pełniły także funkcje kapłanek. Życie religijne i społeczne wspólnoty organizowane było wokół świątyni słowiańskich. Tam organizowana była wszelkiego typu edukacja, leczenie oraz pomoc potrzebującym.

Obok żerców i wołchwów w życiu religijnym, duchowym i społecznym ważną rolę odgrywali wiedźmini i wiedźmy nazywani również, zwłaszcza u wschodnich Słowian szeptunami i szeptuchami lub szeptunkami. Tworzyli oni zgromadzenie ludzi wiedzy, którzy należeli do zbiorowości żerców lub wołchwów lub też działali niezależnie. Można ich przyrównać do wtajemniczonych z Atlantydy a później do kahunów i kahunek. U Słowian kobiety i mężczyźni byli traktowani i nauczani jednakowo, podobnie jak u kahunów, a wcześniej za czasów aryjsko-słowiańskich cywilizacji Mukulia-Mu, Ujgur-Gobi, Imperium Ramy, a na końcu Królestwa Lechii.

Współcześnie uważa się, że wiedźmin/wiedźma w przedchrześcijańskich społecznościach słowiańskich byli to ludzie posiadający wiedzę związaną z ziołolecznictwem, medycyną i przyrodą oraz posiadali zdolności lub cechy magiczne.

Według tradycji, byli to ludzie, którzy mieli różnoraką wiedzę: medyczną, fizyczną, astronomiczną, astrologiczną, chemiczną, z zakresu biologii, toksykologii, a także ezoteryczną w tym parapsychologiczną i związaną ze światem duchowym i magicznym. Stąd nazwa „wiedźmin/wiedźma”, zawierająca źródłosłów „wiedza”. Oznaczało, że osoba ta posiada wiedzę, czyli wiedzę-ma i stąd wiedz-ma/wiedz-min. Przed nastaniem chrześcijaństwa byli uznawanymi i bardzo pomocnymi członkami społeczności.

W Tybecie przetrwała do tej pory tradycja religijna bon, jest to rdzenna tradycja duchowa Tybetu, na długo obecna zanim buddyzm przywędrował z Indii. Według tradycji bon jest to nieprzerwana linia przekazu rozpoczynająca się 18 tysięcy lat temu i obejmująca swym zasięgiem całą środkową, południową i zachodnią Azję, docierając również do południowo-wschodniej Azji.

Obszar zasięgu i czasokres istnienia tradycji bon pokrywa się z zasięgiem i czasokresem istnienia aryjsko-słowiańskiego

Imperium Ramy. Imperium Ramy obejmowało obszar od środkowej, południowej i zachodniej Azji, po wschodnią i środkową Europę. Czyli obejmowało całą Słowiańszczyznę. Tybet oraz połowa terytorium obecnych Chin stanowiły kiedyś słowiano-aryjskie prowincje.

Można wnioskować, że zakres wiedzy i nauki bon oraz wierzeń jakie istniały u Ariów-Słowian w środkowych i południowych azjatyckich prowincjach w pewnym zakresie pokrywały się ze sobą. Można zatem przypuszczać, że podobna wiedza, nauka i wierzenia istniały w europejskich i północno-azjatyckich słowiano-aryjskich prowincjach.

Dziewięć ścieżek Bon zawiera nauki na tematy praktyczne, takie jak gramatyka, astrologia, medycyna, przepowiadanie przyszłości, egzorcyzmy, uspokajanie duchów itp. Także nauki o logice, epistemologii, metafizyce, także rysunek i poezję, różne poziomy tantry w tym tantry dzogczen, oraz pełną linię przekazu wielkiej doskonałości (dzogczen).

Tłumaczenie słowa wiedza, od którego wywodzi się nazwa słowiańskich kapłanów i kapłanek wiedzy, znaczy weda, po grecku gnoza, a po rzymsku magia, co przełożone znowu na polski znaczy czary. Dlatego dawnych kapłanów i kapłanki wiedzy nazywano magami a w Polsce czarownikami lub czarownicami. Od słowa wiedza, Rzymianie nazywali religię wiedzy, magią.

Było tak do czasów, gdy Kościół chrześcijański wyniszczył i wypalił słowiańską religię wiedzy oraz jej kapłanów i kapłanki, wiedźminów i wiedźmy oraz wszystkie księgi wiedzy spisane pismem słowiańskim.

W czasach chrześcijańskich, ale jeszcze zanim rozgorzały stosy, wiedźmini i wiedźmy byli naturalnymi konkurentami władzy związanej z Kościołem. Nie podlegali kontroli, co więcej – kwestionowali dogmaty, mając dostęp do wiedzy naukowej. Konflikt ten nałożył się na inny, w którym

patriarchalny Kościół wypierał i niszczył wszelkie inne koncepcje i pozbywał się kobiet z hierarchii życia religijnego i społecznego. A kobiet było znacznie więcej, które posiadały wiedzę oraz pełniły rolę zielarek i terapeutek wszelkiego rodzaju. To ludzie wiedzy organizowali wtedy w społeczeństwie edukację i służbę zdrowia.

Święte” Cesarstwo rzymskie było gotowe pozbyć się każdego kto podważał zasady jego wiary lub sprzeciwiał się jego władzy i dominacji. Takich ludzi piętnowano jako heretyków lub pogan. Dodatkowo niepokornych obkładano klątwami, które dawały prawo, a wręcz nakaz zniszczenia człowieka, na przykład władcy lub narodu objętego klątwą, oraz zagarnięcia jego mienia. Słowo herezja pochodzi od greckiego słowa „haeresis”, co oznacza „wybór”. Najprościej rzecz biorąc, heretykami lub poganami byli ludzie dokonujący wyborów.

Kościół chrześcijański wypalił i wymordował kapłanów, kapłanki, świątynie słowiańskie a wraz z nimi święte księgi wedyjskie i historyczne zapisane pismem słowiańskie, które znajdowały się w świątyniach. Tak samo Kościół postąpił z wiedzą i religią celtycką oraz innych starożytnych ludów. Fałszywie przedstawiano słowiańskich bogów i boginie wyrażających różne aspekty Boga Najwyższego, oraz wiarę słowiańską, aby je zdyskredytować, oczernić i splugawić.

Świątynie słowiańskie zbudowane były w miejscach mocy, na czakramach Matki Ziemi, przez które przepływa energia życiowa wszechświata Inglija, aby tworzyć harmonię między Ziemią i Kosmosem, pomiędzy światem widzialnym (jawią) i światem niewidzialnym (nawią) a światem wyższych świadomości prawią. W miejscu spalonych i zniszczonych świątyń słowiańskich Kościół pobudował swoje kościoły i cerkwie z krzyżem łacińskim na ich szczycie, a używając rytuałów magicznych zablokował czakramy, odcinając Ziemię od połączenia z kosmosem, wyższą świadomością i wyższymi wymiarami.

Następnie nastąpiły trwające kilka stuleci czasy „świętej”

inkwizycji kościelnej. Wymyślono walkę z herezją, aby wypalić i wytępić wszelką pozostałą jeszcze słowiańską i celtycką wiedzę pisaną i ustną oraz ludzi, którzy tą wiedzę posiadali i przekazywali. Później wymyślono walkę z czarownicami, aby wytępić do końca kobiety, które posiadały jeszcze przekazy starodawnej wiedzy, oskarżając je o uprawianie czarnej magii. Kobiety te pomagały ludziom jako znachorki, zielarki i terapeutki. Znaczna część kobiet nie miała z tą profesją nic wspólnego, ale także zostały fałszywie oskarżone o uprawianie czarnej magii. Chodziło tu o zdegradowanie, zastraszenie i zniewolenie kobiet, a tym samym wyniszczenie energii żeńskiej, której gadzi bogowie się boją, a cały Kościół chrześcijański i jego odłamy działają z ich nadania.

W społeczeństwie zarysowany jest podział na ludzi parających się magią pozytywną – białą oraz negatywną – czarną. W terminologii ludowej słowo „czary” kojarzone jest z magią negatywną. Stąd wydźwięk takich terminów jak: czarownica, czarownik, czarnoksiężnik, ma charakter negatywny. Opozycję stanowią wiedźmy i wiedźmini, jako przedstawiciele magii białej, których praktyki służą pomaganiu ludziom i przeciwdziałaniu lub likwidowaniu skutków czarowania. Źródło mocy wiedźm i wiedźminów przypisuje się Bogu, a źródło mocy czarnoksiężników przypisuje się Szatanowi.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net